

Vragen

Onze avondmaaltijd is voor Lotje altijd een van de hoogtepunten van de dag. U begrijpt het al, ze is er erg op gebrand om de afwas te doen. Omdat ze altijd van te voren haar eigen bakje krijgt, is dat niet omdat ze honger heeft. Het gaat gewoon om het lekker. Aan het privilege van de afwas te mogen doen, is echter wel een gouden regel verbonden. Bram en ik willen rustig en ongestoord kunnen eten. Gek genoeg is dat eigenlijk nooit een punt geweest. Voor geen van onze honden. Alleen Tasa heeft op haar oude dag een keer tijdens ons eten een ongeduldig kefje laten horen, toen het naar haar zin niet snel genoeg ging. Ze was toen al vijftien jaar en tsja, dan gaat de tijd dringen, nietwaar?

Zolang Bram en ik eten is er niets aan de hand. Lotje ligt ontspannen op onze voeten of in haar mand. Alleen vindt ze de tijd die verstrijkt tussen het neerleggen van mes en vork en het opstaan om de borden naar de keuken te brengen, soms wel eens wat erg lang duren. Dat is zeker het geval als we eters hebben, want dan wordt er aan tafel lang en veel gepraat. Maar ook als Bram en ik gewoon samen zijn, kan het rustig wel eens een uur of meer duren. Lotje denkt dan na verloop van tijd dat we haar misschien vergeten zijn en komt even vragen of het nog erg veel langer gaat duren. Ze is daarin geen uitzondering, want onze honden hebben dat allemaal op hun tijd gedaan. Alleen de manier waarop verschilde.

Tasa liet dan een uiterst ontevreden klinkend jankje horen, dat een duidelijk verwijt bevatte. Zij was dan ook verreweg onze meest vocale hond. “Blaft graag”, stond er al in haar puppyrapport, en dat hebben we geweten. Maar blaffen deed zij nooit aan tafel, op dat ene kefje na. Dat was ook haar geraden, want aan honden die blaffen als ze wat willen vragen, heb ik een vreselijke hekel. Net zoals aan honden die met hun neus je arm ineens een zwiep geven, zodat wat je toevallig in je hand hebt – kopje hete thee, vork met een verrukkelijk hapje – met een grote boog door de lucht vliegt. Als een van mijn honden dat in haar hoofd zou halen, staat daar bij mij onmiddellijke verbanning naar de verste uithoek van de kamer op, zonder nog de afwas te mogen doen.

Lotje heeft ook wel de neiging om je aan te raken, maar doet dat uiterst subtiel. Ze komt naast je stoel zitten, geeft je soms ergens even een heel klein vederlicht likje en als je haar aankijkt, gaat ze als een gek met het puntje van haar staart kwispelen. Ze zet daar haar ‘Ben-ik-niet-vreselijk-lief?-blik’ bij op. Jenna daarentegen verkoos het om onder tafel heel diep en heel hoorbaar te gaan zuchten, waarmee ze duidelijk maakte dat ze ernstig leed onder onze oeverloze gesprekken. Britt had, vond ik, verreweg de leukste manier van vragen. Op het moment dat duidelijk was dat we waren uitgegeten, nam zij haar positie in, ongeveer halverwege de kamer, op zo’n manier dat ik vrijwel recht in haar prachtige bruine ogen keek. Daar zat ze, roerloos als een standbeeld. “Brittje probeert de borden te teleportereren”, zei ik altijd tegen Bram, denkend aan het fameuze “*Beam me up, Scottie*” uit Startrek. Als het lange wachten haar al te gortig werd, stond ze op, liep demonstratief een paar pasjes achteruit en ging met een zuchtje weer zitten.

Prachtig vond ik dat. Is het u wel eens opgevallen dat veel honden áchteruit lopen als ze wat van je willen? Het is de ultieme beleefdheidsvorm van dringend iets vragen. Vooruit lopen is namelijk onbeleefd. Dat is offensief; je zou dan kunnen denken dat je aangevallen wordt of dat de hond er op uit is iets van je af te pakken. Door achteruit te lopen kan daar geen misverstand over ontstaan, terwijl het wel opvalt. Ik geef overigens altijd gelijk antwoord als mijn honden me wat vragen. Aan tafel is dat vrijwel altijd standaard: “Nee, nog even wachten.” Want als ik gelijk voor ze naar de keuken draaf, gaan ze steeds vaker en

sneller vragen. Aan de andere kant maak ik het ze daarna ook niet heel erg moeilijk, want aan ieders geduld zit een grens.

Roerloos voor je gaan zitten en je aankijken was ook Brittjes manier om te vragen of ze er bij mocht op de bank. Net zoals dat Lotje één poot op de bank legt, lief kijkt en met het puntje van haar staart “Mag ik? Mag ik? Mag ik?” kwispelt. Jenna vroeg het altijd door haar kop op de bank te leggen. Want naast mij op de bank liggen is een Privilege, dat alleen aan de oudste hond vergeven wordt, mits ze zich fatsoenlijk gedraagt. Dat wil zeggen: rustig liggen, niet duwen, niet willen spelen, niet een of ander onderdeel uitlebben, niet teveel ruimte innemen en heel lief kijken. En altijd onmiddellijk eraf gaan, als ik er languit op wil liggen. Er zijn tenslotte een heleboel luxueuze hondenmanden en zachte kussens in de kamer, maar er is maar één bank.

Tasa heeft nooit op de bank mogen liggen, want die zat voortdurend te wiebelen. De anderen bereikten deze eer tussen hun vierde en zesde levensjaar, toen ze de status van ‘Oudste Hond’ bereikten. Dat was een leeftijd waarop ze mijn standaard antwoorden “Ja, kom maar,” of “Nee, ga maar ergens anders liggen,” – vooral het laatste – al lang heel goed verstonden. Brittje is nooit zomaar op de bank gaan liggen, maar Jenna bedacht zich op een zeker moment dat het ook wel lekker was om op de bank te liggen als ik daar niet óók op zat. Op een dag kwam ik de kamer in en zag daar Jenna voor de bank staan met haar kop op de zitting. Ik registreerde het nauwelijks, want ik was bezig met iets en liep de kamer weer uit. Een kwartier later kwam ik weer binnen en daar stond Jenna nog steeds met haar kop op de bank. Het begon me ineens te dagen dat ze op toestemming wachtte. “Ja, toe maar,” zei ik – want zulke beleefdheid moet gehonoreerd worden – en hop, daar sprong ze op de bank en vlijde zich met een zucht in de kussens. Ze heeft dit jaren gedaan, vragen of het mocht. Pas toen ze tien was en de manden duidelijk minder lekker voor haar lagen, ging ze – alleen als ik er zelf niet opzat – steeds vaker zónder vragen op de bank. Ik vond dat ze dat wel verdiend had na al die jaren.

Elian Hattinga van ‘t Sant